

mer til Gennemførelse, og det er vel nok de Bestræbelser, som vi rent politisk have udfoldet i den Henseende, der have bevirket, at de øvrige politiske Partier egentlig forholdsvist hurtigt have stillet sig imødekommende overfor det Krav, der laa til Grund for vort Forslag, og som ogsaa ligger til Grund for Regeringsforslaget. Men jeg skal i øvrigt paa dette Tidspunkt ikke diskutere, hvem der har den større eller mindre Ære for, hvor meget der nu kan naas. Det kommer ikke an paa, at der finder en Konkurrence Sted om dette. Jeg glæder mig, som sagt, over, at Forslaget er kommet frem, og haaber, at det Grundprincip, som Lovforslaget er Udtryk for, vil finde Anerkendelse i begge Rigsdagens Ting, og at Konsekvensen af den Lovgivning, vi her ere inde paa, maa tages af den samme Rigsdag. Opgaven er, som der ogsaa er gjort opmærksom paa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at komme Børnene til Hjælp, og denne Opgave kan ikke løses, uden at man samtidig gennemfører visse Garantier for, at det virkelig er Børnene, der faa denne Hjælp. Derfor forudsætter dette Lovforslag ogsaa Indseende med Hjemmene, med, at hverken den paagældende Fader eller Moder anvender den af det offentlige ydede Hjælp paa en Maade, der er i Modstrid med Lovforslagets Øjemed. Det henstilles ifølge Lovforslaget til de paagældende Kommunalbestyrelser og Udvalg at føre dette Tilsyn, og der siges i Lovforslaget, at i Tilfælde, hvor man ikke formener det rigtig at udbetale kontant Hjælp, kan man købe Fødevarer og Klæder for dette Beløb. Jeg mener nu, at det rigtigste i de allerfleste Tilfælde, hvor der f. Eks. bliver Tale om, at man ikke kan betro en Fader eller Moder Penge, vil være at føre endog en mere effektiv Kontrol og maaske komme dertil, at det offentlige tager sig af Børnene. I alt Fald er det klart, at der maa føres en meget kraftig Kontrol med, at de Penge, som det offentlige yder til Hjælp for Børnene, ogsaa komme disse til gode. Dette gælder ganske særlig, hvor Talen er om den store By København. Netop som Følge af, at Byen er saa stor, er det meget vanskeligt for Embedsmændene, saavel de højere som de mere underordnede, at føre en virkelig grundig Kontrol med, om Pengene blive anvendte paa rette Maade. Derfor maa man, synes jeg, i det Udvalg, der kommer til at behandle denne Sag, tage det Spørgsmaal op, hvorledes der sikrest og bedst tilvejebringes en saadan Kontrol. Ærede Medlemmer vide jo, at der

har været megen Kritik fremme over den Anvendelse, der blev gjort af Beløb, der ydes ifølge den tilsvarende Lov om Børn fødte udenfor Ægteskab. Ærede Medlemmer vide af Beretninger i Pressen og Udtalelser paa Møder, at det i nogle bestemte paapegede Tilfælde er sket, at Pengene i Stedet for at blive anvendte til Børnenes Forplejning, til Føde og Klæder til dem, ere gaaede til helt andre Ting, ofte ere blevne anvendte til Spiritusforbrug. Men de Tilfælde, der ere oplyste, ere, saa vidt jeg kan skønne, kun en lille Del af de mange Tilfælde, der foreligge. Jeg har i min forskelligartede Virksomhed vedrørende de sociale Forhold i denne By haft Lejlighed til at erfare, at det er endogsaa et ret betydeligt Antal Tilfælde, hvor en Moder til et eller flere Børn fødte udenfor Ægteskab ikke har nogen virkelig Ansvarfølelse overfor Børnene og heller ikke bekymrer sig om, at Loven forudsætter, at de Penge, hun faar til Hjælp, anvendes til Børnene, men tager mere Hensyn til den Kæreste, det Mandfolk, som hun i Øjeblikket er forlovet med, end til Børnene. Jeg mener, at det Krav uafviselig maa stilles til en Moder, at hvis hun sætter større Pris paa sin Elsker eller Kæreste end paa sine Børn, hvis Hensynet til hans Ønsker for hende er større end Hensynet til Børnene, saa maa der ikke være Tale om nogen Ællebrødsbarmhjertighed overfor hende.

Børnenes Interesse gaar her forud, og hvad der her kan gøres ad privat og offentlig Vej, maa gøres. Desværre gøres der ikke ret meget, og Stillingen er desværre ogsaa den, at saaledes som den kommunale Administration er i København, er det vanskeligere at føre et virkeligt Indseende i Sammenligning med det, som kan føres i saa Henseende ude omkring i Landkommunerne og i Købstæderne. Ja selv i vore større Købstæder, f. Eks. i Aarhus, Aalborg og Odense, kan det være vanskeligt nok, men det lader sig dog gøre. Men her i Byen er det umaadelig vanskeligt. Jeg haaber da ogsaa, at vi for Hovedstadens Vedkommende snarest muligt maa faa en Lov om Oprettelse af kommunale Hjelpekasser eller dermed beslægtede Institutioner, hvis Medlemmer ere udgaaede af direkte Valg af Borgerne, saaledes at man rundt omkring i de forskellige Kredse af Byen kan se en Række valgte Mænd og Kvinder interesserede i at tage denne Opgave op og løse den. Jeg foretrækker den Undersøgelse og det Skøn, som Mænd og Kvinder, valgte af Borgerne, foretage, fremfor det Skøn, som udøves af Embedsmænd — med al Agtelse